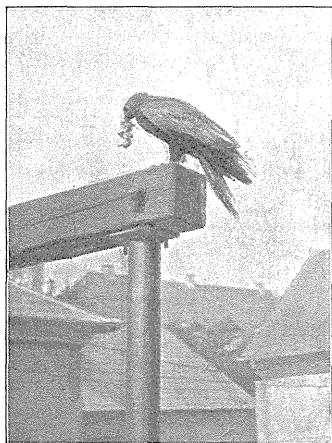

HVEPSEVAAGEN I FANGENSKAB

AF

H. GODSKE-NIELSEN

I Slutningen af Maj 1921 blev to gamle Hvepsevaager (*Pernis apivorus*) taget levende i Silkeborg Vesterskov, idet de, rimeligvis under Kamp, var kommet til at hænge sammen, og jeg var saa heldig at erhverve dem. Jeg har berettet om dette sjældne Tilfælde i »Dansk Jagttidende« for Juni, og jeg var af den Mening, at det var to gamle Hanner, da de begge havde dueblaa Hoveder, den ene dog mere end den anden.

Efter at jeg har haft dem i Bur siden da indtil nu sidst i August, da jeg har ladet dem flyve, maa jeg imidlertid antage, at den ene, et smukt ensfarvet mørkebrunt Eksempplar, er en Hun; Naumann skriver da ogsaa, at meget gamle Hunner kan faa Hannens karakteristiske Hovedfarve. De var ogsaa helt forskellige af Karakter, Hunnen herskesyg og husholderisk profitlig, saaledes at jeg, da de efter 3—4 Ugers Forløb var blevet tamme, maatte sørge for, at Hannen først fik sin Æde, da den ellers ingenting havde faaet, eller ogsaa Hunnen var blevet overfodret. Ogsaa Sangstemmerne var forskellige, hvis man tør bruge saa fint et Udtryk for de Lyde, de gav fra sig; medens der var en nogenlunde melodisk Klang i Hannens Ky—it, som den hyppigt lod høre, hver Gang jeg viste mig i Nærheden af Buret, havde Hunnen nogle voldsomt falske Toner, som den kun lod høre, naar den var meget sulten.

Hunnen satte sig altid tidligt til Ro med Hovedet godt gemt under Rygfjerene, medens jeg aldrig kunde overraske Hannen i denne Stilling. Skønt altsaa Hunnen Dagen igennem var den mest foretagsomme og nidkære, var det en Selvfølge, at Hannen alligevel var Beskytteren.

Mine Iagttagelser over den Føde, disse Fugle foretrækker, og Forskelligartetheden af denne, mener jeg har nogen Interesse. De havde begge stor Vanskelighed ved at partere og fortære gamle Smaafugle, og de plukkede ikke Fjerene af dem; dog var Hunnen den, der klarede sig bedst. Det er vist meget sjældent at saadanne Retter forekommer paa deres Spiseseddel i fri Tilstand, og allerhøjest bliver det vel Fugleunger, de kan hapse. Frøer, Firben og Mus samt Insekter og Larver er nok deres daglige Kost. Smaafisk aad de gerne, men de kunde ikke holde Huldet paa den Kost, selv om de ogsaa fik saa mange, de vilde proppe i sig. Navnlig Hannen spiste alle Slags Bær, Jordbær, Hindbær, Kirsebær og Stikkelsbær, medens Hunnen kun nødig tog til Takke dermed. Jeg fik ogsaa Hannen til at æde Hvedebrød, vædet med Honning og Frugtsaft, og der er ingen Tvivl om, at man kunde vænne dem til et Universalfoder, bestaaende af Hvedebrød, Mælk og Gulerødder. Kogte Gulerødder aad de gerne.

Paa Grund af den mere forskelligartede Kost var Hannen ogsaa den, der havde det bedste Huld, da jeg slap dem fri, og den fløj straks til Skovs. Hunnen lod jeg spadsere ud af Buret og fodrede den uden for dette med en plukket Solsort; Billedet er taget ved den Lejlighed. Den blev hele Dagen i min Have, og jeg havde gentagne Gange fat i den og gav den noget mere Føde; men henimod Aften avancerede den højere og højere til Vejrs i de gamle Træer og fik saa først aabenbart Fornemmelsen af, at den nu var fri. Fra Haven gaar et Læbælte af Graner i Retning af Skoven; dette fulgte den saa, idet den af og til sad i Spidsen af Granerne og foretog enkelte Ekskursioner ned i en Roemark.

Det var paa høje Tid, at de blev sluppet fri, baade fordi Vinge- og Halespidser var blevet slidte, og fordi de var saa tamme, at de fuldstændig havde glemt deres tidligere Tilværelse. I Skovene her har de Fred, og jeg vil ønske de maa klare sig paa deres lange Rejse til Afrika i September Maaned.